

IX. ÉVFOLYAM.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

1915. 25. szám.

Budapest, június 20.

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja
a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv
szerkesztő bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre - - 12 korona

Félévre - - - 6 korona

Negyedévre - - 3 korona

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, IV., Egyetem-utca 4.

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Félévre — — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelenik
minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV. Egyetem-utca 4. sz.

A törvény nevében . . . !

Írta: Argus.

A csendőrségi szolgálattal kapcsolatos követelmények között ez a pár szürke szó igen nagy jelentőségű. Az előrelátás, a tapintatosság, a lélekjelenlét, a körültekintés a leleményesség mind olyan nélkülözhetetlen tulajdonságok, a melyek csak fokozzák a csendőr basználhatóságát és tevékenysége eredményességét. A törvényre való bivatkozás nélkül azonban, még mindezen kiváló tulajdonságok mellett is, eltörpülne a csendőr szolgálati fellépésének komoly, eredményesen figyelmeztető, esetleg visszatartható hatása és csökkenne tevékenységének eredményessége is.

Vannak esetek, mikor a szép szó, a parancsoló hangon adott figyelmeztetés, megintés, a törvényes követelményekre való hivatkozás, sőt a fegyverhasználat alkalmazásával való fenyegetés is hatástalan marad. De ha «a törvény nevében» szavak erőteljes hangzása felcsendül, megtorpan, visszabökken az addig engedetlenkedő, henevőgő támadással fenyegetődő egyes ember vagy csoport, mert a csendőrségi testület fennállása óta szinte átment a köztudatba, hogy e szavak elhangzása után már a törvény által biztosított végső jogainak legfontosabbjait, illetőleg a legsúlyosabb következménnyel járókat: az elfogást, megbilincselést, esetleg a fegyverhasználatot veszi alkalmazásba a szolgálatot teljesítő vagy szolgáltilag fellépő csendőr.

E szavak varázsereje pedig abban áll, hogy úgy a csendőr fellépésére okot adó egyént, mint magát a csendőrt a törvény tiszteletére, a törvény rendelkezései előtti meghajlásra serkenti.

E szavak ébresztik tudatára a törvényellenesség terére lépett egyént, hogy a törvényes rend örével áll szemben, hogy a kapott figyelmeztetés, felszólítás a törvény rendelkezéseiből ered, hogy a vele szemben való eljárás a törvény nevében történik s hogy a közbiztonság felett önkényes csendőr törvényes felszólításának ép úgy mint magának a törvénynek engedelmeskedni köteles.

De hatása van e szavak jelentőségének magára a csendőrré is.

Neki is tudnia kell, hogy a közbiztonság terén teljesített minden eljárása csak a törvényen és törvényes rendeleteken alapulhat; hogy minden lépésében, szavá-

ban és tettében csak a törvény rendelkezéseinek kell érvényesülni; hogy a törvény követelményei alapján mindenkinek a jogait tiszteletben kell tartania s hogy a törvény nevében való eljárásra csak akkor jogosult, ha szolgálatban áll vagy kötelező szükség esetén szolgáltilag fellép.

A csendőr kötelességeinek és jogainak határköve jelentkezik e szavakban. Mert hiszen a törvény szabja meg az ő hatáskörét jogai érvényesítésében, a törvény serkenti őt kötelességei pontos teljesítésére s ugyancsak annak az ellenőrzése alá kerül szolgálati tevékenysége végrehajtásában is.

A midőn tehát oda fejlődik a dolog, hogy a szolgálatot teljesítő, vagy a kötelező szükség esetén szolgáltilag fellépő csendőr már «a törvény nevében» szavak kimondására kényszerült vagy kötelezett, úgy neki, mint a kivel szemben alkalmazza, egyformán fel kell ismerni a helyzet fontosságát s át kell hatra lenni attól a tudattól, hogy a törvény oltalmaz, felemel, jogokat biztosít ugyan, de kötelességeket is ró és szükség esetén le is sujt mindenkire, a ki ellene szegül vagy a ki helytelenül alkalmazza.

Az imént említettem, hogy «a törvény nevében» szavak használata mily hatással van a csendőrrel szemben álló emberekre s hogy e hatás már benne él a köztudatban. E szavak jelentőségével azonban mindezek dacára még nincsenek az emberek annyira tisztában, a mint ezt a mi utasításaink a csendőrnek előírják.

A lakossággal való érintkezésnél ugyanis számtalanszor hallbattuk már azt az erre vonatkozó, de téves felfogásból eredő és a megemlékezésnél is helytelenül idézett megjegyzést:

A csendőr úr báromszor is felkérte a törvény nevében és az illető még sem engedelmeskedett!

Vagy azt, hogy:

azért nem engedelmeskedett — t. i. az a valaki — mert a csendőr úr nem kérte fel háromszor «a törvény értelmében!»

Minthogy pedig köztudomású, hogy az emberiség, de különösen a magyar nép lelkivilágában különös nimbuszszal körülvéve él a hármasszám, csak ebből következtetendő, hogy mint sok mást, úgy «a törvény nevében» szavak használatát is ezen az alapon tartja vagy követeli báromszor ismétlődőnek ahhoz, hogy annak

Hegedűt, harmonikát, tárogatót,

MAGYARORSZÁG LEGNAGYOBB HANGSZERGYÁRA

STOWASSER J.

és a többi hangszereket általánosan elismert legjobb gyártm. szállít.
cs. és kir. udvari és hadsereg szállító. A Rákóczi-Tárogató-feltalálója. Budapest, II., Lánchíd utca 5. — Gyár: Ontóház utca 9. — Régi hangszerek javítása, vétele és becsérelése. — Árjegyzék minden hangszerről külön köldök.

engedelmeskedjék. De nincs kizárva az sem, hogy erre a balhiedelemre az is adhatott okot, hogy lehetnek a csendőrség tagjai között olyanok, a kik nem tartván be a csendőrségi utasítás és határozványok ide vonatkozó rendelkezéseit, okkal vagy ok nélkül egyreinnásra alkalmazták «a törvény nevében» szavak használatát ott is, a hol arra egyáltalán szükség nincs vagy ott, a hol szükség van rá, indokolatlanul többször is megismétlik s ez által csökkentik annak a jelentőségét és az emberekre való hatását.

Erről a balhiedelemtől pedig csak úgy lehet leszoktatni az embereket, ha mi magunk is ragaszkodunk az idevonatkozó rendelkezésekhez és a szolgálati fellépésnél mindig csak akkor és ott bocsátjuk előre a figyelmeztető szavakat, a hol és a mikor azt a szolgálati fellépés fontossága, komolysága vagy az eljárás folytán felismerhető veszély nagysága vagy közelsége okvetlenül megköveteli.

A Csendőrségi Utasítások I. rész 10. §-a ekként rendelkezik: Midőn a csendőr valakivel szemben nyomatékosan fellépni akar, az illetőt vagy az illetőket mindenekelőtt «a törvény nevében» szavakkal szólítja meg. Ugyanosa ekként rendelkezik az idézett utasítás II. r. 23. §-a is, mikor arra utasítja a csendőrt, hogy:

valahányszor egy vagy több egyénnel szemben nyomozó cselekményt teljesíteni vagy egyébként *szolgálatilag teljes nyomaték*kal fellépni készül, «a törvény nevében» szavakat bocsátja előre!

Idevonatkozólag az Általános szolgálati határozványok VII. fejezet 49. pontja is hasonlóan hivatkozik erre, a mennyiben arra tanítja a csendőrt, hogy:

a szolgálati fellépés alkalmával használni rendelt eme alakmondat «a törvény nevében!» csak nagyobb fontossággal bíró vagy veszélylyel járó esetekben alkalmazandó stb.

Ezekből a rendelkezésekből minden csendőr megértheti és megtanulhatja, hogy ezt a törvényszerű előzetes figyelmeztetést csak fontosabb eseteknél és ott is csak akkor kell és szabad használni, ha a nyomatékosság okából arra okvetlenül szükség van.

Tudjuk azt mindannyian, hogy minden olyan kiváló dolog, rendkívüli alkotás, történelmi ereklje vagy más ritkaságszámba menő mű vagy tárgy csak addig tartja meg kiválóságát, általános érdekű jelentőségét, történelmi becsét, művészeti értékét és általános hatását, míg közhasználatra nem kerül vagy sokszorosítás folytán általános birtoklásba nem jut.

A Szent Jobb iránt pl., ha állandóan közszemlére volna kitéve, vagy ha művi úton való sokszorosítás folytán mindenki által megszerezhető volna, bármily szent erekljének tartjuk is, hamarosan megcsappanna az érdeklődés. Ugyancsak hatását és értékét vesztené sok híres festő- vagy szoborművésznek kiváló és örökbecsű

alkotása is, a melyek most egyes nemzetek muzeumai-ban vagy gazdag mecénások mügyűjteményeiben vannak elhelyezve, ha sokszorosítás, másolás útján, olcsó áron bárki által megszerezhető volna; míg így egy-egy ilyen ereklje örökre féltett kincse marad az illető nemzetnek; az a ritkaságszámba menő mű pedig csupán ritkaságánál fogva most is százazreket és milliókat ér és ez az értéke és becsé a kor haladásával még inkább emelkedik.

Vagy ott van az eskü szentsége, a melynek eredetét, a Tíz parancsolatot, maga a Szentírás Isten törvényének jelentette ki és a melynek 3-ik parancsában egyenesen megtiltja Isten nevének helytelen használatát és pedig szószerinti értelemben véve nemcsak a hamis esküt, hanem az Ur nevére való szükségtelen hivatkozást és jelentéktelen esetekben való meggondolatlan esküdözést is.

Mindhogy pedig minden törvény a vallásból ered és a vallás is a törvény erejében találja támasztát, azt hiszem, nem csökkentem az eskü szentségét azzal, ha párhuzamba állítom vele «a törvény nevében» szavak jelentőségére és fontosságára vonatkozó helyes felfogást. Mert ez is úgy mint amaz, a törvény tiszteletére serkent s a törvényes rend és a vallásos tisztelet szentségének profanizálását tiltja és mert az eskü szentségének is csak a törvényes használatban van jelentősége és magasztossága, míg a folytonos esküdözés csak vissza-tetszést kelt s mert ugyancsak így van ez «a törvény nevében» szavak használatánál is, a mennyiben fontos törvényes eljárásnál mindenki meghajlik előtte, indokolatlanul való hangoztatásával azonban elveszti ezt a hatását is.

Hogy tehát ez meg ne történhessek, hogv eme törvényes figyelmeztetés állandóan megtarthassa a neki tulajdonított rendkívüli jelentőségét, arra kell törekednünk, hogy kellő szükség nélkül ne használjuk és ne éljünk vele minden jelentéktelen esetben, hanem csak ott, a hol a szolgálati fellépés nyomatékossága vagy az előre látható veszély elhárítása azt megköveteli. De ott is csak egyszer és pedig csak akkor, a mikor már a többszöri előre bocsátott figyelmeztetés hatástalan marad.

Erre mutat különben az utasítások és határozványok imént említett általános rendelkezésein kívül az is, hogy a Csendőrségi II. szolgálati utasításban mindössze csak két helyen: a 35. §. szerint megjelölt elfogásnál és a 37. §-ban felemlített elővezetés céljából való őrizet alá vételnél van kifejezetten előírva «a törvény nevében» szavak alkalmazásának okvetlenül kötelező használata.

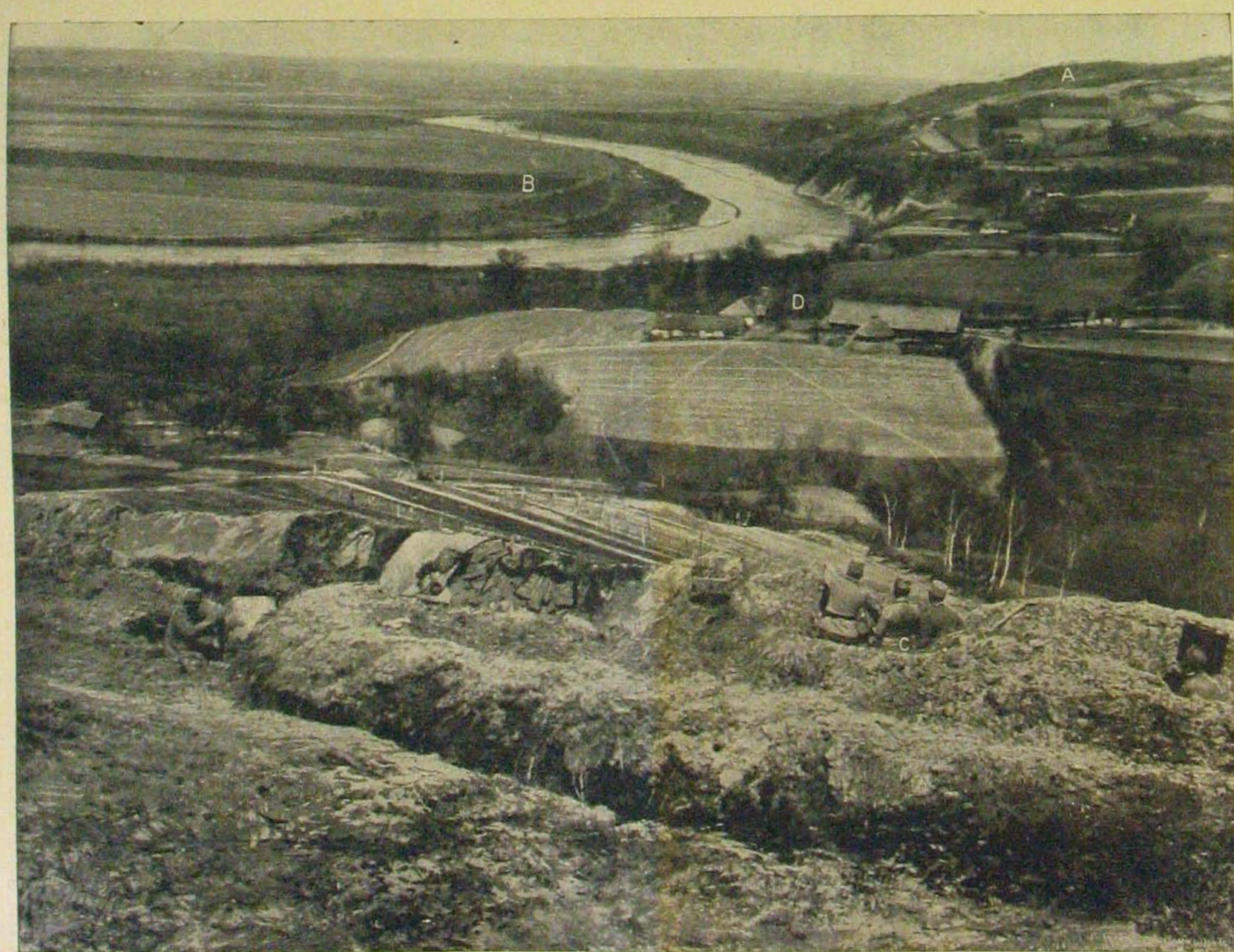
Ez a két eset is bizonyára azért van fontosabbnak megjelölve, mert a törvényes jog szempontjából alig van valami fontosabb és nagyobb jelentőségű, mint a minden jogokkal bíró embernek a személyes szabad

Ha fáj a feje

ne této vázzék, hanem
használgjon azonnal

Beretvás-pastillát

mely 10 perc alatt a legmakacsabb migraint és fejfájást elmulasztja. — Ár K 1.20. — Kapható minden gyógytárban.
Készíti Beretvás Tamás gyógyszerész Kispeszen. Orvosok által ajánlva. Három doboznál ingy. postai szállítást.

Gorliczetől—Jaroszlauig. — A Dunajecz könyöke, a hol csapataink áttörték az orosz frontot. A a 402-es domb orosz állásokkal. B a mi lövészárkaink, a melyek átjönnek a Dunajeczen félkörben az inenső oldalra egész C-ig. Az előtérben D major, a hová az oroszok és a mieink is eljártak ivóvizért.

ságától, az önmagával való rendelkezéstől való teljes megfosztása s ekként az ő jogainak érvényesítésében való törvényes korlátozása.

Nagyon természetes, hogy lehetetlen esetről-esetre határozottan megjelölni azt, hogy mikor és mely esetekben éljen a csendőr a törvényes figyelmeztetés eme többször idézett szavaival. De magából az utasítás amaz idézett rendelkezéseiből, hogy csak a fellépés nyomatékosságát használhatja s nagyobb gondossággal bíró vagy veszélyes járó esetekben alkalmazhatja, önként értetődik, hogy nem élhet vele minden jelentéktelen esetben.

Mint hogy pedig a csendőr mindennemű szolgálati tevékenységében, a törvény és az utasítások követelményeinek megfelelően ugyan, de a saját felelősségére jár el s így magának kell megtalálnia a helyes utat és módot arra nézve, hogy eljárásával a törvényt és mások jogait meg ne sértse, neki magának kell felismerni a helyzet fontosságát arra nézve is, vajjon hol és mikor van helye «a törvény nevében» szavakra való helyes és szükséges hivatkozásnak.

De ugyancsak neki kell örködni a felett is, hogy a figyelmeztetés jelentősége a gyakori és indokolatlan hangoztatás által ne csökkentessék.

Ez okból olyan jelentéktelen eseteknél, a melyeknél a csendőr az egyszerű figyelmeztetéssel, parancsoló hangon adott megintéssel, feljelentéssel való megfenyegetéssel czélt ér, «a törvény nevében» szavak hangoztatását annál is inkább mellőzze, mert — mint említém — csak ezáltal érheti el, hogy eme varázs erejű hatással bíró szavaknak törvényszerű, komoly és általános tisztelet tárgyát képező jelentősége megmaradjon.

Csak ekként sikerül kiábrándítani az embereket is abból a téves felfogásukból, hogy a csendőr törvényes felszólításának csak akkor kell igazán és komolyan engedelmessé válni, ha «a törvény nevében» szavakat minden egyes esetben való fellépése alkalmával *háromszor* ismétli egymásután.

A mi pedig a fellépés nyomatékosságát és az előrelátható veszély nagyságát illeti, azt sem lehet teljes határozottsággal megjelölni, hogy ez éppen valamely súlyosabb bűncselekmény tettesére érhető.

A nyomatékos fellépés szüksége előfordulhat egyszerű kihágásnál is, de természetesen csak akkor, ha az előzetes szokásos figyelmeztetések hatás nélkül maradnak vagy ha az egyén, mindjárt az első figyelmeztetés után vagy annak pillanatában egyenesen az engedetlenség terére lép, esetleg támadó szándékot tanúsít.

Viszont mellőzhető «a törvény nevében» szavak használata a súlyosabb természetű bűncselekménnyel terhelttekkel szemben is, ha ezek akár a tettenérés, akár a leleplezés alkalmával mindjárt az előzetes egyszerű figyelmeztetésre meghunyászkodnak, bűnbánatot mutatnak vagy engedelmes magatartást tanúsítanak.

Ez utóbbi esetben «a törvény nevében» szavak alkalmazására már csak akkor kerülhet a sor, ha a csendőr

az elfogást, nem ugyan a törvényt sértő magatartásánál, hanem a bűncselekmény súlyosságánál vagy más törvényszerű követelményeknél fogva, önkéntlenül szükségnek találja.

Az általános elv azonban lehetőleg az maradjon, hogy parancsoló szükség esetét kivéve, a mennyire csak lehet tartózkodjunk eme többször említett törvényszerű figyelmeztető szavak indokolatlan hangoztatásától, hogy ez által annak jelentőségét és törvényszerűségét — a mint az kötelességünk is — az emberiség előtt teljes épségben megtarthassuk.

ÉRDEKES NYOMOZÁSOK.

Ártatlanul a fegyházban.

Irta: Nyomozó.

A múlt év tavaszán egyik budapesti krajczáros újságban jelent meg egy hasonló című közlemény, a melynek rövid, de tartalmas szövegében félre nem érthető módon adta tudtára a szerző mindenkinek, a kiket illetett, hogy Jónás Ármin budapesti lakos, a honhazának pontos adófizető polgára, ártatlanul eszi a börtönfegyeneczek keserű kenyerét, a csendőri és bírói tévedés áldozata ő, mert annak a bűncselekménynek a tettese, a melyért ő most ártatlanul bűnhődik, önként jelentkezett és már is a gyűjtőfogházban ül.

Bizonyos, hogy a ki ezt a nagyközönségnek szóló szenzációzás feljajdulást olvasta, menten méltatlankodva fakadt ki, hogy még most a XX-ik században, a felvilágosodottság századában is történnek ilyen vaskos tévedések; hogy csak egyszerű csendőri ráfogásra még most is börtönbe jut az ártatlan ember, aki pedig pontosan fizette és fizeti az adóját és honfiai kötelességének is mindenben eleget tesz.

Sőt, miután Jónás Ármin neve mellett ott ékeskedett az a jelző is, hogy ő egy szolid üzletember, egy rövid-áru kereskedő, valószínűleg akadtak olyanok is, a kik esetleg kartársi érzéstől áthatva, még jobban méltatlankodtak, hogy már a tisztességes kereskedői hivatás sem mentesíti az embert a börtön senyvesztő kazamátaiból, hát már a kereskedő is áldozatul eshetik a csendőri tévedésnek. Még jó, hogy vannak a világon szenvedő embertársaink személyi érdekeivel és becsületével törődő, jóindulatu egyének (ez már a közlemény írójának szólt), akik napfényre hozzák a bűnöst, kikorrigálják a mások tévedéseit, utánjárást, látást-futást, fáradságot nem kímélve, győzelemre juttatják az igazságot és kiszabadítják az ártatlanul szenvedőket.

Ezek a méltatlankodó kifakadások azonban csak pillanatnyi érzésszülete megnyilvánulások voltak. Tudjuk, hogy másnapra már elfelejti az ilyen olcsó szenzációzt mindenki. Ez újságközlemény nyomán sem történt nagyobb felháborodás, sem valami különös jelentőségű demonstráció; a kereskedők sem tartottak tiltakozó körmeneteket és a kereskedő pályától sem riasztott vissza egyetlen arratörekvő ifjút sem ez az esemény.

Gorliczétől—Jaroszlauig. — A német gárdaezred katonái bevonulnak Jaroszlauba 1915 május 16-án reggel.

Sőt, a történeti igazság kedvéért már itt nyilvánosságra lehet hozni, hogy Jónás Ármin pontos adófizető polgártárs még most is «ül» valamelyik — bála jólfejtett börtönrendészeti ügyünknek — egészséges levegőjű, tisztán és rendbentartott börtönintézetünk közös czellájában és «ülne» is fog, míg le nem tölti azt a három esztendejét, a melylyel az igazságszolgáltatás sújtó keze az ő életét meghosszabbította.

Mintbogy pedig az imént említett újságközleményben csendőri tévedésről is szó vagyon, érdemes lesz ezt a tévedést a saját értékére leszállítva, megvilágítani s ezzel egyidejűleg ismertetni azt a büncselekményt is, a melynek törvényes következményeként Jónás Ármin jól megérdemelt helyére, a börtönbe jutott.

Mielőtt azonban az eset körülményeinek ismertetésébe bocsátkoznám, előrebocsátom, hogy ez a szerencsétlen helyzetbe került embertársunk csak annyiban rövidáru kereskedő, hogy csak rövid ideig — legfeljebb a budapesti Teleki-térig — szokta megtartani azokat az ócskavasakat, használt ágy- és ruhaneműeket s más értékesítőben szenvedő hasonló dolgokat, a melyeket naponta a fővárosban és környékén összevásárol. Szóval amolyan közismert házaló ő, a milyenekkel mindenfelé találkoznak széles e honházában, a hol csak ócska holm van eladó.

Ilyenek összevásárlása céljából rándult ki Budapesti környékére Jónás Ármin házaló a többek közt 1913. évi november 25-én is. Valószínű, hogy a gyakori keresettel szemben nem volt nagy a kínálat a napon, mert igen kevés anyagot vásárolhatott össze a bosszas járkálás után is. Ezen pedig segíteni kellett valamiképen, hogy helyreállítsa a nyereség és veszteségszámlában a miatt mutatkozó eltérést, hogy lova, kocsija és ő maga egy napot távol töltött a fővárosból s elmulasztotta a megszokott délutáni alsóspartiját.

Jónás Ármin polgártárs már börtönviselt ember volt. Őt már ő a mostani büntetésén kívül vagy háromizben több-kevesebb ideig a börtönben. Ott pedig, ha életre való az ember, hamar és könnyen megtanulhatja, miként kell emelni a keresetet, ha a sors mostohasága folytán önként nem jelentkezik a szerencse. Nem kell ehhez más, csak fel kell ismerni a kínálgató alkalmat és lehetőleg minél kevesebbet gondolkozni, inkább gyorsan határozni és üstökön ragadni a szerencsét.

Az a bizonyos alkalom ez esetben is bamarosan kínálkozott, Jónás Ármin pedig a tettes embere lévén mindjárt ki is használta azt.

Délutánra járt már az idő, mikor Kerepes felől Czin-kotára érkezett s a község Hona-telep nevezetű részén kérdezgette házanként, hogy «mi van eladó?» Már éppen azon busult, hogy meglanyhult az adásvételi kedv az emberiségben, mikor az özvegy O. G.-né magánosan álló villájához érkezett kocsijával.

Miután a villa kapuja nyitva volt és szokásos felezőlitására még sem válaszolt senki a villából, a házaló belépett a kertbe, hogy — mint élelmes üzletemberhez

illik, — közelebbről is megismertesse vásárlási szándékát a lakókkal. Mikor pedig újabb kiáltására sem jelentkező árusító a villában, csakugy próbaképen, nem rossz szándékkal, beljebb került a villa elébe, majd be a szobákba s hogy-bogy nem, kiszállított onnan 225 korona értékű finom ágy- és ruhaneműt és a kapu előtt álló kocsijára helyezvén, elhajtattott vele Budapest felé.

Hogy a villa ajtaja nyitva vagy zárva volt-e a házaló odaérkeztek, azt sohasem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani, mert Jónás Ármin még elítélése után is konokul tagadta, hogy ő a villában vagy csak még a vidéken is járt volna az nap. Az azonban bizonyos, hogy akár ő járt ott, akár más, siettében elfelejtette távozásakor az ajtót becsukni maga után s ez lett az oka, hogy a házaló még mielőtt a villából származott ágy- és ruhaneműket aznap a Teleki-téren eladhatta volna, csendőrkézre került.

Ugyanis kevéssel azután, hogy a házaló elhajtattott, valahonnan véletlenül előkerült a villa házmesterének otthon egyedül levő felesége és öszrevéve a villa nyitott ajtaját, lármát csapott, mert — a kulcs nálok lévén — mindjárt tisztában volt vele, hogy csakis idegen járhat vagy járhatott az urilakban. A lármára összecsiszódult asszonyok azután, egyik a másikat biztatgatva, bementek a szobákba és felfedezvén a betörést és a tolvajlást, egyikük rögtön az örsre sietett bejelenteni azt a fényes nappal elkövetett hallatlan eseményt.

Az örsparancsnok, Gólyán József őrmester, maga is hihetetlennek találta, hogy a panasozott betörés és lopás a jelzett időben megtörténhetett volna, de mert a bejelentő égre földre esküdözött, mégis elment a helyszínőre s megtekintvén a feltörtnek jelzett ajtót, miután azon semmiféle erőszak nyomát felfedezni nem tudott, a házmesterné pedig azt állította, hogy már hetek óta nem volt nyitva, megállapítottnak vette, hogy a tettes álkulccsal nyithatta ki.

Ekkorára már a távolabbi szomszédokból is érkeztek oda s tárgyalgatni kezdték az esetet és az őrmester kérdéseire, hogy a jelzett időtájban kit vagy miféle embert, községbelit-e vagy idegent láttak arra járni, hamarosan kiderült, hogy egy ismeretlen házaló, mintegy félórával előbb hajtattott el a villa irányából egyfogatu, hajlitott oldalú kocsijával. Majd a további kérdezgetés során meglehetett állapítani azt is, hogy a házaló a közeli országutra kiérve, a főváros felé hajtattott tovább.

Ezekből az adatokból következtetve arra a feltevésre jutott az őrmester, hogy akár budapesti, akár vidéki volt a házaló, bizonyosan Budapestre ment a lopott holmikat értékesíteni, minél fogva feljegyezvén a házmesterné által hiányzóknak jelzett ágy- és ruhaneműek minőségét és mennyiségét, egyik csendőrével azonnal felszerelve, a legközelebbi viczinálissal 10—15 percz múlva már ő is Budapest felé száguldott, hogy utólérje, vagy ha lehet megelőzze a tolvajt.

Ez a terve azonban nem sikerült, mert vagy más irányba mehetett a házaló vagy kibaszván az időbeli

Gorliczétől—Jaroszlauig. A 3-ik gyalogezred bevonulása Krosznóba.

előnyt, már ő előttük Budapestre érhetett, mert daczára, hogy az egész uton állandóan figyelték a közvetlenül a viczinális mellett haladó országutat, seholsem bírták felfedezni a keresett egyfogatu kocsit. Ennélfogva abban a hitben, hogy ez mégis megelőzhette őket, mihelyt a fővárosba megérkeztek, a Teleki-térre siettek, hátha ott feltalálhatják az ismeretlen házalót.

A Teleki-téren magukhoz véve a közelben álló rendőrszemeit, szétnéztek a sátrak között és a fedett árucsarnokban, de a keresett házaló nem volt sehol. Már esteledni kezdett, mikor a vizsgálódást megelégtették és el akartak válni a rendőrtől, hogy a rendőrfőkapitányságon bejelentik az esetet és vagy aznap estére vagy másnapra detektíveket kérnek a további nyomozásból segítségül, mikor a tér gázgyár felőli részén összevették a valószínűleg kevéssel előbb érkezhető egyfogatut, már akkor több őszerelessel körülvéve, a kik erősen alkudoztak a kocsin talált portékára.

A járó a rendőrrel együtt egy pillanat alatt a kocsinál termett s összeszedvén az alkudozók kezében levő holmikat, Jónás Ármint, — mert ő volt az egyfogatu tulajdonosa — heves tiltakozása ellenére is, kocsijával együtt bekísérték a legközelebbi őrszobára, s míg a csendő az udvaron hagyott kocsira ügyelt, az őrmester a házalót kezdte kérdegetni az őrszobabeli rendőrök jelenlétében.

A házaló megnevezte magát, bemondta személyi adatait valamint a közelben levő lakását s mindezeknek bővebb igazolására éppen a jelenvolt rendőrökre hivatkozott, fennen hangoztatván, hogy ő egy tisztességes házaló, sőt büntetve nem volt, aznap Budapest környékén nem is járt, a kocsiján talált holmikat pedig, akár lopottak azok akár nem, aznap délután a Teleki-tér közelében egy előtte ismeretlen emberől vette anélkül, hogy annak jogos tulajdonosa iránt kétségei lettek volna. Tehát kérte azonnali elbocsátását s hogy ezt elérhesse, kész volt a nála levő mintegy 800 koronányi készpénzt biztosítékképpen a járóra átadni.

Gólyán őrmestert meglepte a házaló határozott fellépése, de mielőtt határozott volna a továbbiakra nézve, kiküldte nevezettet a csendő őrzete alá s távollétében megkérdezte az őrszoba ellenőreit és rendőreit, hogy mennyiben lehet hitelt adni a házaló szavainak. Ezek legnagyobb meglepetésére mindenben megerősítették a házalónak személyére, lakására és büntetlen előéletére vonatkozó állításait, hozzátevén, hogy sem személyi tapasztalatból, sem hallomás útján nem tudnak a nevezett szavahibetőségét vagy személyét érintő semmiféle gyanus körülményekről.

Itt megjegyzem, hogy a budapesti rendőrség őrszobákon levő személyzete nyomozó szolgálatot nem teljesít, csupán helyi rendészeti teendőkkel foglalkoznak, a körletükbe tartozó büntetett előéletű lakosokról nyilvántartást nem vezetnek, az őrszobák személyzete gyakran változik, minnélfogva arra nézve, hogy a körletükben lakó egyik vagy másik egyén büntetett előéletű, közár-

talmu vagy egyáltalán gyanus egyén-e, csak az esetben adhatnak használható felvilágosítást, ha valamely általában ismert tolvaj, betörő vagy zsebmetszőről van szó, a kiket már szolgálatuk közben tudomásul vett konkrét esetekből ismernek. Minthogy pedig Jónás Ármint nézve ilyen adatokrol egyik sem tudott, jóhiszeműleg állították őt tisztességes, becsületes házalónak.

Gólyán őrmester a körülményeket ismerve, az előnyös információ daczára sem bocsátotta el a házalót, mert azt is tudta, hogy az őszerelessé általában ismeretesek arról, hogy nem csinálnak lelkiismereti kérdést abból, vajjon a megvételre kínált holmi igaz tulajdona-e az eladónak vagy sem. De nem mutatkozott ajánlatosnak nevezett elbocsátása azért sem, mert a nevezett lova és kocsijára vonatkozó azok az adatok, a melyeket a járó Czinkotán kapott, teljesen ráillettek az ő kocsijára és lovára és a lopott holmik minősége és mennyisége is körülbelül megfelelt a házmasterné által adott leírásnak.

Minthogy azonban a két részről is kapott adatok ellentétessége folytán azt sem lehetett teljesen kizártnak tekinteni, hogy egy másik házaló járt Czinkotán ezzel vagy az ehhez hasonló lóval és kocsival s a lopott holmik már attól kerültek Jónáshoz, minthogy továbbá ennek a feltervésnek a valódiságát is csak úgy dönthették el a czinkotai tanuk, ha a házalót és kocsiját eléjük állítja a járó, úgyszintén a lopott holmikat is be kellett mutatni a Budapesten lakó károsnőnek, mert csak így lehetett megállapítani, hogy melyik az övé a kocsin talált több holmi közül s hogy mennyi a lopott dolog kárértéke, Gólyán őrmester akként vélte ezt a kérdést leghelyesebben megoldhatónak, ha a lovat, kocsit és a holmikat arra az időre őrizet alá veszi.

Ennélfogva nem fogadta el a házaló által felajánlott pénzbeli biztosítékot, hanem megbagtya neki, hogy kíséretük alatt hajtson be a rendőrfőkapitányságra, ott számonveszik tőle a kocsiján levő összes holmit, a kocsit lovat egy alkalmas helyen elhelyezik és ha csak ott nem merül fel ellene valamely gyanus körülmény, őt éjszakára hazabocsátják, de másnapra jelentkeznie kell a nyomozás további részének lebonyolításához.

A házaló igen nehezen ment bele ebbe a megoldásba. A holmikat már nem bánta volna, de a kocsival, lóval mindenáron szabadulni akart. Ő tudta, hogy miért. Végre mégis belement a dologba és lovát kantárjánál vezetve, megindult a kocsival kifelé az udvarból, a járó két tagja pedig két oldalról közrefogta a kocsit s a mint így a keskeny kapun kifelé haladtak, 8—10 lépésre bátramaradtak a házalótól úgy, hogy már az az utoza közepére ért, mikor a járó tagjai a kapun kiléptek.

Csak ez kellett Jónásnak. Szabadnak érezvén magát, a kedvező helyzetet azonnal kihasználta. Ott hagyott kocsit, lovat, mindent s egy pillanat alatt úgy eltűnt a gyéren világított félrecső utcájában, hogy mire a járó tagjai és az ezeket bucsuzónál kikísérő rendőrök a meglepetéstől magukhoz tértek, csak a koci előtt lehorgasztott fejjel busuló sovány gebét látták maguk előtt.

Az őrmester és a rendőrök közül is vagy kettő azonnal utána vetette magát a menekülő házalónak, de még nyomába se érhettek, mire amaz a közbeeső mellékutcák valamelyikébe befordulván, eltűnt üldözői szeme elől. A járőr ennél fogva mit tehetett mást, a kocsit egy kéznél levő munkanélküli emberrel a főkapitányságra hajtatta, a holmikat ott átadta, a kocsival pedig, miután annak és a lónak alkalmas és biztos helyet nem kaptak, kimentek Czinkotára.

Mielőtt azonban kimentek volna, a főkapitányságon talált detektivektől teljesen hűi életleírást kaptak Jónás Árminról. Ezek már többet tudtak, mint az ör-szobabeliek. A detektivek nemcsak személyében ismerték a házalót, hanem tudták az ő viselt dolgait is. És mindjárt megmondták az őrmesternek, hogy ez a háromszor büntetett házaló egyike a legravaszabb közártalmuaknak s hogy ez eset után pár hétig felé se néz a lakásának, hanem úgy kell őt elfogni egyik gyanus lebuiban.

Úgy is történt minden, a mint a detektivek megjósolták. De másnap — november 26-án — este mégis kézrekerült a házaló. Csakugyan a lakása közelében, egy mellékutcai lebuiban fogták meg, az elfogás azonban csak a detektivek által előzetesen megállapított program szerint, egy hadács (besugó) közreműködése folytán sikerült. Ugyanez napon az őrmester is rendezte az egész ügyet. A tanuk mind ráismertek a házaló kocsijára, lovára, a villatulajdonos felismerte az őrizet alá vett holmik között az ő kárára ellopott tárgyakat, így aztán nem volt más hátra, mint — a gyanúsított szökésére való tekintettel — a tényvázlat megszerkesztése s ennek alapján a házalónak és a bűnjeleknek az igazságszolgáltatás kezébe leendő átadása.

Az ügy, eltekintve a házaló tagadásától, teljesen tisztázva lévén, vádlott felejt hamarosan ki is mondta a törvényszék a szentenciát három évi szabadságvesztés-büntetésben, daczára, hogy védője fűtfát megmozgatott a védencke érdekében.

Ugyancsak a védőtől eredt az e közlemény elején idézett ujságezikk is, de ennek sem lett semmi eredménye. Gólyán őrmestert azonban ez is tette serkentette, a mennyiben értesülvén a közleményről, nehogy hamis állítások, esetleg hamis tanuk közbevetésével kieszközölhessék az ítélet megsemmisítését s ekként az ő eredményét is veszélyeztessék, a házaló elítélése után még felfedezett és kikérdezett tanuknak ama bemonadásait, a melyekkel még azt is felderítette, hogy a házaló a betörés napján már Kerepesen is járt és csak onnan visszafelé jövet tért be az Ilona-telepre, összegyűzve, beterjesztette az ügyészséghez.

Ugyanott értesült alkalmilag arról, hogy erre a póteljelentésre nem is volt szükség, mert a kir. Curia a lefolytatott bírósági eljárást helyesnek, a beszerzett első bizonyítékokat elegendőknek találván, a törvényszék ítéletét mindenben helybenbagyta.

A végeredmény tehát mégis csak az lett, hogy a házaló nem ül ártatlanul a fegyházban.

KÉPEINKHEZ.

Gorliczétől Jaroslanig.

A Dunajecz egyik hajlását átszelő annak idején való lövészárkaink területéről és annak az óriási arányu előnyomulásnak egyes részleteiről, a melyet az említett fronttól megkezdve, a gorliczei áttörés után Jaroszlauig folytattak hős csapataink, tájékoztatják olvasóinkat azok a fényképfelvételek, a melyeket a jelen számunkban, visszaemlékezésül a dicső napokra, egyidejűleg bemutattunk.

A Dunajecz partja a téli és tavaszi kellemetlen idők miatt, a limanovói dicső csata után hónapokon át egyik legcsendesebb része volt ennek az óriási harcztérnek. Csak részletesátirózások folytak ott helylyel-közzel és ágyuharczok néha-néha. A két ellenfél; a mi csapataink és az orosz, ott feküdtek naponként való felváltás mellett, a lövészárkokban. Valódi mesterművek voltak ezek a fedezékek mind a két részről. Az orosz már régen ismerte a fedezékkészítés minden csinját-binját, a mieink pedig, miután a szükség rákényszerítette őket, amazokból hamarosan megtanulták, sőt — mondhatjuk — tökéletesítették is a lövészárkok építési stílusát és berendezését.

Az alatt az idő alatt, míg ez a csendesség tartott a mialatt farkasszemet nézett a két ellenség az egymáshoz közelfekvő lövészárkokból, sőt ivóvizért a két fedezék közti egy és ugyanazon majorba is jártak, hadvezetőségünk nagy titokban előkészítette azt a győzedelmes offenzívát, a melynek újabb és újabb térfoglalásokat biztosító csatái előtt még most is egyre hátrál az orosz. Ha hiúni lehet az orosz foglyok részéről hangoztatott állításoknak — a minthogy nincs okunk heune kételkedni — ugyanez idő alatt az orosz hadvezetőség is ugyancsak hasonló tervvel foglalkozott, de készülődéseink előrehaladásáról és a szövetséges csapatok rendkívüli megerősítéséről értesüléseik nem lévén, míg ők későbbre tervezték szándékolt offenzívájuk megkezdését, a mi hadvezetőségünk a múlt hó elején elérkezettnek látta az időt erre és a mitsem sejtő oroszok rémületes meglepetésére megkezdte a szemben levő orosz fedezékek bombázását.

Jól előkészített, de óriási feladat volt ez, úgy hogy a vezérkar is legalább három heti ostromot számított a rendkívül megerősített orosz fedezékek tönkretételére s az ezek alatt védelmet talált orosz csapatok megbátortatására. Nagyszámu ós óriási mozsaraink azonban jóval hamarabb elvégezték ezt a rendkívüli munkát. S habár az első napi rettenetes ágyúzás után még nem is vezetett a remélt eredményre a tiroli császárvadászok háromszor is megismételt, de mindannyiszor visszavert hősies rohama, az ennek nyomán megújított irtózatlos ágyútűz mégis csakhamar megtörte az oroszok szívós ellenállását s mintegy hat kilométernyi szélességű fronton egymásután adták fel lövészárkaikat a futásszerű — bár eléggé rendezett — visszavonulásban menekültek a hősies előnyomulással őket követő szövetséges csapatok elől, mert nem bírták ki az ezeket támogató negyvenkettesek, harmincz és felések és a legújabb 24-es mozsarak pusztító tüzelését.

Óriási veszteségeket szenvedtek itt az orosz seregtettek mindenütt. Ennek daczára, a visszavonulási utban levő előrekészített fedezékeik felhasználása mellett, ismételtén megkísérelték a szövetséges csapatok előnyomulásának feltartóztatását. Ez azonban sehosem sikerült

nekik, mert alig hogy megállapodhattak a közbeeső fedezékek egyikében vagy másikában, még rendbe sem szedhették magokat, az üldöző szövetséges csapatok már rajtuk ütöttek és egymásután foglalták el nemcsak a jól megerősített pozíciókat, hanem a hónapok óta megszállva tartott közbeeső községeket és városokat is, a honnan mindenünne futva menekültek vissza az orosz csapatok, temérdek foglyot és óriási mennyiségű hadiszert hagyván zsákmányul az őket üldöző szövetséges csapatok kezére.

HIREK.

Hymen. Szmazenka Ervin, a honvédelmi minisztérium 16. osztályába tartozó főhadnagy, május hó 30-án, Vingárdon, csikmádefalvi Zöld Ilus urhölgynek örök hűséget esküdött.

Jegyzések a hadikölcső re. Újabb a következő hadikölcső-jegyzésekről értesültünk. Az árvaváraljai őrs legénysége az alábbi jegyzéseket eszközölte: Richtárek János őrmester, őrsparancsnok 3000 K, Butor József csendőr 500 K, Jantosik Ferenc csendőr 700 K és Petényi József csendőr 300 K. Ezek szerint maga az árvaváraljai őrs 4500 koronát jegyzett.

Rablógyilkosság. Rövid Imre mélykúti lakost, május hó 30-án reggel 2 és 5 óra közötti időben, Mélykútról Kisszállásra menet, ismeretlen tettes, fejére fejszével mért több csapás által meggyilkolta és 90 K-t kitévő készpénzét elrabolta. A tettes után széleskörű nyomozás tétetett folyamatba.

Kérelem. Kovács Ferencz, a zernesti (Fogaras vármegye) őrsön állomásozó csendőr kéri Bálint Andrást, IV. számú csendőrkerületbeli csendőrt, kivel 1914. évi július hó 25-ig az országos csendőrkiskolában együtt volt, hogy címét vele egy fontos ügyből kifolyólag megelőbb közölje.

KÜLÖNFÉLÉK.

A háború költségei. A háború költségei az újabb időben egyre szaporodnak. Az oroszjapán háborúban Oroszország 2378 millió, Japán 2224 millió koronát költött. A búr háború Angliának 4 $\frac{1}{2}$ milliárdjába került és az ősszeg nagysága annál iszonyúbb, mert mindössze negyed millió ember küzdött egymással. Legérdekesebb a hetvenes német-francia háború költségei. Ebben a háborúban naponként 5 milliót költöttek, összesen 1570 millió koronát. Ebbe a számításba azonban nincsen belevéve a sok nyugdíj és családsegély, kártérítés stb. Ha ezeket is hozzászámítjuk, akkor 2700 millióra emelkedik a költség. A seregek létszáma átlag 1.254.370 ember volt, így hát egy ember naponként 880 koronába került. Franciaország a hadisarcot is beleszámítva, seregek tiz milliárd koronát költött.

A becsapott fertőtlenítő gép. A nürnbergi fogolytáborban igen sok az orosz, ezért hatalmas méretű fertőtlenítő-gépet állítottak föl benne, a mely lokomotívra hasonlít. Kezdetben az oroszok csak vonakodva engedték meg, hogy fertőtlenítsék a fehéreneműket. A fehéreneműket vagy gyapotkendőbe göngyölve dugták be a gép egyik oldalán, mire a gép másik oldalán a vészedelemes látkőlől megazabadulva jött ki. Utóbbi időben az oroszok

föltűnő módon tolakodtak a fertőtlenítőgép körül és már-már arra gondoltak, hogy a német tisztaság meghódította a keletnek piszokhoz szokott fiait. A tábornak egyik öre ilyen értelemben nyilatkozott egy művelt orosz előtt. Az illető ironikus mosollyal felelte, hogy a változást ő is észrevette már, ámde ez sajnos, semmi kapcsolatban nincsen honfitársainak növekedő tisztaságszeretetével. A göngyölegekben ugyan fehérenemű is szokott lenni, de főként igen sok krumpli, a melyhez isten tudja, hogyan juthattak. A fertőtlenítő-gép iszonyú melegében persze nagyszerűen megfőttek a krumplik és az oroszok így jutnak olcsó főzési módhoz.

Az angol cenzura. Az angol kormány Fehérkönyve szerint az angol cenzura-hivatalban 260 ember dolgozik és pedig felerészben nő és férfi. A fizetések nagyobbak a normálisnál. A férfiak 3–5 fontot kapnak hetenként, vagy évenként 150–250 fontot (3000–6000 korona) a nők 2–3 fontot hetenként, vagy évenként 100–150 fontot (2400–3600 korona). A bejuttatásnak két főkélléke van: a titoktartás és az idegen nyelvek ismerete.

Oroszország küzdelme a pálinka ellen. Pétervári tudósítások szerint egész Oroszországban nagy erélyvel küzdenek az alkohol ellen. Poltava kormányzóságban tervet adtak be arra, hogy háromszáz népházat rendezzenek be olvasótermekkel és egyúttal irodákkal az állástkeresők számára. A pétervári városi hatóságoknak szintén az a szándékuk, hogy husz népházat nyissanak meg.

Szerkesztői üzenetek.

A szerkesztőség a szolgálattal kapcsolatos kérdésekre és névtelen levelekre nem válaszol, kéziratot vissza nem ad, levélben pedig csak igen kivételes oly esetekben válaszol, ha a válasz, kényességénél fogva, nyilvánosan meg nem adható. Kérjük ennél fogva olvasóinkat, hogy leveleikkel bélyeget ne küldjenek.

Beteg. Katonai orvosi bizonyítvány alapján, jelenlegi előjáró parancsnoksága javaslatba hozhatja.

M. csendőr. Viselheti, ha az állományparancsban tárgyaltatik.

Ny. F. csendőr. Nem viselhetők.

K. J. Iparállatoknál, gyakran vagy kereskedői üzletekben fontosabb teendőket végző iparos- vagy kereskedősegédek, nevezetesen könyvelők, pénztárnokok, üzletvezetők, utazók, rak-tárnokok stb. tekintetében a felmondás határideje három hónap (Ipartörvény 92. §-a).

Massage. A betegek kezelése. (64. 528 VI. 1899. az. B. M. R.) 1. A betegeket nem orvos masszálnak csakis orvosi utasítás, felügyelet és felelősség mellett szabad masszálni. 2. Belső nemi szerveket, az ivarszerveket és a szemeket nem orvosi masszálnak egyáltalán nem szabad masszálni.

N. csendőr. Fogvatva nem végezhet fogorvosi teendőket. Ha ingere teszi az 1876: XIV. t. o. 7. §-a, ha pénzért vagy más jutalomért teszi a 92. §. alapján feljelentendő.

B. őrmester. Büntetel viselkedésére csak a bíróság jogosult. (Bp. 488. §.)

Bankó őrmester. Sorjajegye nem nyart. Első magyar iparbank ezim.: Budapest V. ker. Nádor utca 12. Mercur ezim.: Budapest. Furdó utca 3. A bélyeget lapunk javára fordítottuk.

HIVATALOS RÉSZ.

SZEMÉLYI ÜGYEK.

Legfelsőbb elhatározások:

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi június hó 3-án Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával: az ellenség előtt teljesített kitünő szolgálatainak elismerésül:

Szűtsy Imre és

Kricsfalussy Jenő csendőrszázadosoknak, a hadi-disztingnyes 3. osztályú katonai érdemkeresztet legkegyelmesebben *adományozni* és legkegyelmesebben *elrendelni* méltóztatott, hogy

az ellenség előtt tanúsított vitéz magatartása elismerésül:

Pinezés Zoltán, a 31. gyalogdandárnál beosztott csendőrfőhadnagynak,

az ellenség előtt teljesített kitünő szolgálatainak elismerésül:

Havranek János csendőrfőhadnagynak, a legfelsőbb *dicsérő elismerés* tudtul adassék.

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi május hó 31-én Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával legkegyelmesebben *elrendelni* méltóztatott, hogy

az ellenség előtt tanúsított vitéz magatartása elismerésül:

verebélyi Marsó Pál, a 69. gyalogezrednél beosztott csendőrfőhadnagynak, a legfelsőbb *dicsérő elismerés* tudtul adassék.

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi május hó 28-án Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával: az ellenség előtt teljesített kiválóan kötelességből szolgálatainak elismerésül:

Ilyés Mihály és

Bodnár József, a IV.,

Szabó István I., a VI. és

Kiss Elek, a VIII. számú csendőrkerületbeli őrmestereknek,

Biró György, az I.

Marosán József.

Árvai Miklós és

Kiss László, a IV. számú csendőrkerületbeli címzetes őrmestereknek,

Tóth János, a IV.,

Fücs Ferencz, a VI. és

Füzessy Sándor, a VII. számú csendőrkerületbeli címzetes őrmestereknek, továbbá

Berényi János és

Ilyés Ferencz csendőr, címzetes őrmestereknek, a *koronás ezüst érdemkeresztet a vitézségi érem szalagján* legkegyelmesebben *adományozni* méltóztatott.

Adományoztatik:

a 3. osztályú tiszt katonai szolgálati jel:

1915 június hó 21-ével:

Borhy Sándor, III. számú csendőrkerületbeli őrnagynak.

Adományoztatott:

a hadsereg főparancsnokság által:

az ellenség előtt tanúsított vitéz magatartásuk elismerésül:

a 2. osztályú ezüst vitézségi érem:

Gaertner Mihály. II. számú csendőrkerületbeli őrsvezető cz. őrmesternek, továbbá

Bogar József őrsvezető címzetes őrmesternek és

Fülöp Béla csendőrnek, mindketten a IV. számú csendőrkerületben.

Előléptettek:

a cs. és kir. 2. hadsereg hadtáp-parancsnokság által:

1915 május hó 21-ével:

csendőr cz. őrmesterré:

Bathó József, V. számú csendőrkerületbeli csendőr.

Magyar Köztisztviselők és Állami Alkalmazottak Takarékpénztára

Köztisztviselői kölcsönök törlesztése.

Előlegek értékpapírokra.

Osztádi házak és telepek létesítése.

részvénytársaság

Budapest, VII., Rákóczi-ut 76. sz.

— Telefon 153—44. szám. —

Alaptőke 2.000.000 korona.

Kölcsönök lakbérletűltés ellenében.

Külföldi pénznemek vétele és eladása.

Sorsjegyeknek részletre és készpénzért való eladása.

Előadunk betéteket takarékpénztári könyvecskére. 1. Oly takarékbetétek után, melyeket hat hónapi felmondási idő leköltése mellett helyeznek el intézetünkben, 6% (at) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.) 2. Oly takarékbetét után, melynél a betető az 1. pontban jezett felmondási időt ki nem költi, 5 1/2% (öt és fél) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.)

Előlegeket nyújtunk értékpapírokra, sorsjegyekre, vidéki intézetek részvényeire. Személyi kölcsönöket folyósítunk kezesség mellett vagy jelzálogos biztosíték ellenében, jutányos kamattételek mellett. Utalványok, intézkedések és chequék beszedését elvállaljuk igen mérsékelt költségek felszámításával. Vesszünk és eladunk értékpapírokat, idegen pénzeket.

Lovaglási jutalomdíjban részesítettettek:

A m. kir. III. számú csendőrkerület állományában:

Csala Ferencz járásőrmester, Pintér János I., Tarcsi Gyula őrsvezető cz. őrmesterek, Majorszki István, Bródi István, Tóth György II. csendőrök 3—3, Szili János járásőrmester, Sebestyén Gábor őrmester, Szatmári Lajos, Kovács István V., Molnár János I. és Tarcsi Gyula őrsvezető cz. őrmesterek, Bródi István, Dervalics Antal és Schlenk Keresztély csendőrök 2—2 db 10 K-s aranyból álló jutalomdíjban részesítettettek.

Házasságra léptek:

A m. kir. I. számú csendőrkerület állományában:

Budai László csendőr, Császár Erzsébettel, május hó 15-én, Nagyenyeden.

A m. kir. III. számú csendőrkerület állományában:

Márton István őrsvezető cz. őrmester, Gebbart Erzsébettel, május hó 2-án, Szajolon.

Szappanos Albert őrsvezető cz. őrmester, Szőke Erzsébettel, május hó 1-én, Kenderesen.

A m. kir. V. számú csendőrkerület állományában:

Koltay Ferencz csendőr, Klósz Terézszel, május hó 8-án, Nyitrazámbokréton.

Barbarics János csendőr cz. őrmester, Klement Máriával, április hó 22-én, Breznóbányán.

A m. kir. VII. számú csendőrkerület állományában:

Silye József csendőr cz. őrmester, Sta Juliannával, május hó 1-én, Lővétén.

A m. kir. VIII. számú csendőrkerület állományában:

Farkas István csendőr cz. őrmester, Magyar Rozáliával, május hó 8-án, Fehérgyarmaton.

Sós Mátyás őrsvezető cz. őrmester, Bugyi Marczellel, május hó 12-én, Jászberényben.

Tócsi József őrsvezető cz. őrmester, Nagy Vilmával, május hó 5-én, Bibaron.

Ideiglenes nyugállományba helyeztetik:

1915 július hó 1-ével:

Hollósi Ignác, IV. számú csendőrkerületbeli járásőrmester, a megajtott felülvizsgálat alapján, mint «rokkant», mindennemű népfelkelési szolgálatra is alkalmatlan.

Vilasztott lakhely: Szepesfalva.

Csoda Gramofon

óriási és nagy, erős, tiszta hangú beszélőgép 26 K. Legszebb lemezek nagyok és duplák. Fedák Sári, Király, Rózsa, Fráter, Göndör, Solti, Steinhart énekel — 60, 2—, 2:30 kor.

Árjegyzék összes hangszerekből ingyen

MOGYOROSSY GYULA

kir. azab. hangszergyár,
Budapest, VIII. Rákóczi-ut 71.

SZÁNTÓ JÓZSEF

gépáruháza 17 év óta létezik Szegeden, a városi bérpalotában

Képes nagy árjegyzéket díjtalanul küldöm.

Képes nagy árjegyzéket díjtalanul küldöm.

Egyedül nálam kaphatók a Helical, Premier, Postlelon, Britania, Eska és saját összeállítású legkedveltebb hegyikerékpárok. E gépekből hadseregünk részére is szállítottam. Pathé tűnélküli beszélőgépek, lemezek és varrógépek árlási választékban, kedvező részletfizetésre is.

Várnay és Fia, Budapest, VI., Gyár-utca 26.

Nyomtatványok
Sapkák
Keztyűk
Kardbojt
Celluloid kezelő és nyakravaló
Czipőkrém
Fegyverzsir
Borotváló készlet
6, 10 és 20 éves szolgálati kereszt stb. stb.

Nagyvárad, Ralikovszki-ut 24. Szeged, Kárász-u. 9.

Mindennemű felszerelési tárgyak
dus raktára olcsó árakkal.

Szíves figyelmébe ajánljuk, hogy a Csendőrségi Lexikon 5 koronás árát 4 koronára szállítottuk, kedvezményes áruknak még csak néhány példány van belőle raktárunkon, amért is kérjük arra vonatkozó rendelését.